

2046

ԱՊԱՀՈՎՈՒԹԻՒՆ,
ՎՍՏԱՀՈՒԹԻՒՆ,
ՎԱՅԵԼՔ

Գրեց՝
ՃՕՐՃ ԲԼԹԻՆԿ

Թարգմանեց՝
Վ. Ս. Թ.

20

Բ-51

1 OCT 2009

2046

20
F-51

ԱՊԱՀՈՎՈՒԹԻՒՆ, ՎՍԱՀՈՒԹԻՒՆ, ՎԱՅԵԼՔ

«Ո՞Ր ԿԱՐԳՈՎ ԿԸ ՃԱՄՅՈՐԴԵՔ»

Ա.Հ.Ա., յաճախակի եղած հարցում մը: Թոյլ տուէք ինձ՝ որ նոյնը ես ձեզի ուղեմ, որովհետեւ դուք ալ վստահաբար ժամանակէն յառիսեմականութիւն ճանաչող մէկն էք, և թերեւս այս բոլորէիս շատ, շատ մօտ կը գտնուիք այդ ՄԵԾԱԳՈՅՆ ՀԱՆԳՐՈՒՄՆԻՆ:

Ներեցէ՛ք ինձի որ հարցումս կրկնեմ. «Ո՞ր կարգով կը ճանաչողեմք:» Ճամբորդութեան համար միայն երեք կարգեր կան: Թուեմ զանոնք ձեզի որպէս զի կարող ըլլաք ձեր անձը փորձել Աստուծոյ առջեւ, Որուն ներկայութեան պիտի ելլէք օր մը:

Ա. Կարգ, անոնք որ փրկուած են ու Տերը կը ճանչնան:

3

1957

5265

Բ. Կարգ, անոնք որ փրկութեան
Վասնհռչակն յունին:

Գ. Կարգ, անոնք որ ոչ միայն փրկ-
կուած յեն, հապա այդ մասին
բողոքովին անսարքեր են:

Դարձեալ կրկնեմ հարցումս. «Ո՞ր
կարգով կը ճամբորդէք?» Ո՛հ, յաւիտե-
նական խնդիրները վտանգելը ի՞նչ մեծ
յիմարութիւն է:

Անգամ մը, մարդ մը մեծ շտապով
կայարան եկաւ, և շնչասպառ վիճակի մէջ
շոգեկառք մտնելով նստարան մը գրաւեց
ճիշտ այն վայրկեանին՝ երբ վայրաշարժը
պիտի յառաջանար: Ճամբորդներէն մին
դառնալով ըսաւ. «Լաւ վաղեցիր:» «Այո՛»
պատասխանեց մարդը, իւրաքանչիւր
երկու երեք բառէն վերջ երկար շունչ մը
առնելով: «Չորս ժամ շահեղու հաւնար աշա-
պխի փագք վր կ'արժէր:»

«Չորս ժամ շահուած:» Զէի կըր-
նար չի կրկնել, «չորս ժամ» որ կ'արժէր

իր բոլոր ճիգերը: Սակայն, յաւիտենա-
կանութեան մասին ի՞նչ շահ, յաւիտե-
նականութեան մասին ի՞նչ շահ: Դժ-
բախտաբար պակաս չեն հազարաւոր խո-
րագէտ և հեռատես մարդիկ, որոնք
չափազանց ճարպիկ են այս կեանքի
շահերուն վերաբերմամբ, սակայն բո-
լորովին կո՛յր՝ իրենց առջեւ զսնուած
յաւիտենականութեան մասին: Հակա-
ռակ Գողգոթայի վրայ ցուցուած Աս-
տուծոյ անհուն սիրոյն, հակառակ Անոր
մեղքի ատելութեան, հակառակ մարդ-
կային կեանքի կարճ պատմութեան այս
երկրի վրայ, հակառակ մահէն յետոյ դալիք
դատաւարտութեան սարսափներուն, և
վերջապէս այն ստուգութեան՝ թէ հաւա-
նաբար օր մը աչքերը կրնան բացուիլ ան-
դունդով բաժնուած Դժոխքին անտանելի
կսկիծներուն մէջ, մարդը խոլ արշաւով մը
կը խուժէ իր դառն վախճանին, ա՛յնքան
անհոգ՝ որպէս թէ ո՛չ Աստուած կայ, ո՛չ
մահ, ո՛չ դատաստան, ո՛չ երկինք, ո՛չ

Դժոխք:

Եթէ այս տողերը կարդացողը այդպիսի մէկն է, Աստուած այս վայրկեանիս գթայ իրեն, և մինչ կը կարդայ զանոնք, որպէս թէ անվերջ հեծիւններու անդունդի մը սահող եզրին վրայ, թող բաց աչքերով իր ահարկու դիրքը տեսնէ:

Մհ, բարեկամ, կուզէ՞ք հաւատացէք կամ ո՛չ, ձեր վիճակը ճշմարտապէս սարսափելի է: Յաւիտենականութեան խորհուրդը ալ մէկդի մի՛ ձգէք: Յիշեցէ՛ք թէ յետաձգումը բան մըն է՝ որ ինքնիրմով ձեզ կը խաբէ, և ոչ միայն «գոդ» մը, այլ «ւնսդդասպան» մըն է: Հետեւեալ սպանիական առածին մէջ մեծ ճշմարտութիւն կայ. «Յետաձգումի՛ ճամբան ոչ մէկ երկիր կ'առաջնորդէ»: Ուստի, կը խնդրեմ՝ ձեզմէ որ այդ ճամբան ալ չի շարունակէ՛ք. «Ահա, հիմա է փրկութեան օրը»:

Մէկը կը պատասխանէ. «Բայց ես անհոգ չեմ իմ հոգիիս բարօրութեան մասին: Իմ մեծ դժուարութիւնս

ԱՆՍՏՈՒԳՈՒԹԻՒՆ

բառին մէջ հանդուցուած կը մնայ: Ես ձեր նկարագրած երկրորդ կարգի ճամբորդներուն ուղեկից եմ:

Շատ լաւ, բայց անտարբերութեան նման անասուգութիւնն ալ նոյն արմատին — անհաւատքեան — ածիւնն է: Առաջինը ծնունդ կ'առնէ անհաւատութենէն՝ մարդկային մեղքին և քայքայումին համար, իսկ վերջինը՝ միեւնոյն աղէն դուրս կուգայ մարդուն համար Աստուծոյ նախապատրաստած դարմանին հակառակելու:

Այս տողերը գրի առնելու նպատակն է՝ օգնել մասնաւորապէս անոնց, որոնց սիրտը Աստուծոյ առջեւ կ'անձկայ կասարեալ ու աներկբայ վստահութիւն ունենալու իրենց փրկութեան վնասին: Բաւական չափով կրնամ հասկնալ ձեր սրտին խոր տագնապը, և վստահ եմ թէ որքան աւելի անկեղծօրէն վնասուէք այս ամենալարեւոր խնդիրը, այնքան աւելի ձեր ծառաւ պիտի աւելնայ, մինչեւ որ բոլորովին

ապահով ըլլաք ձեր ճշմարիտ ու կատարեալ ապաշխարութեան մասին: «Վասնզի ի՞նչ կը շահի մարդ, եթէ բոլոր աշխարհը վաստակի և իր անձը կորսնցնէ.»

Դիցուք թէ մարդու մը մէկ հատիկ որդին ծովային ճամբորդութիւն կ'ընէ: Օր մը անոր լուր կուգայ թէ՝ նաւը օտար հօրիզոնի մը տակ ընկղմած է: Ո՞վ կրնայ երեւակայել հօր կսկծալի սրտին տարակոյսները, մինչեւ որ նա էն վստահելի աղբիւրներէն չի վստահացուի իր սղուն ապահովութեան մասին:

Դարձեալ, ենթադրենք թէ տունէն շատ հեռու կը գտնուիք: Ձմեռնային մուրձ գիշեր մ'է, և կը գտնուիք բոլորովին անծանօթ տեղ մը: Երկու ճամբաներու առջեւ կանգ առնելով, ուղեւորի մը կը հարցնէք թէ ո՞ր ճամբան ձեր փափաքած քաղաքը կը տանի, նա կը պատասխանէ թէ՝ ուղիղ ճամբան իր կարծիքին համաձայն այսինչն է, խորհելով որ այդ ճամբան ձեզի համար լաւ պիտի ըլլայ եթէ անոր հե-

տեւիք: «Կը խորհիմ,» «կը յուսամ,» և «կարելի է» ներք՝ ձեզ կը գոհացնեն: Անշուշտ, ո՛չ: Դուք այդ մասին վստահ ըլլալու էք, եթէ ոչ իւրաքանչիւր քայլափոխ ձեր մտահոգութիւնը պիտի աւելցնէ: Ուրեմն զարմանք մը չէ, որ մարդիկ երբեմն ոչ կերած և ոչ ալ քնացած են, քանի որ յաւիտենական կեանքի հարցը իրենց հոգին կը սարսէր:

«Հարստութիւնը կորսնցնելը մեծ դժբախտութիւն մ'է, առողջութիւնը կորսնցնելը մեծագոյն դժբախտութիւնն է, իսկ հոգին կորսնցնելը՝ դժբախտութիւն մ'է, որ ոչ մէկ բան կրնայ զայն փոխարինել:»

Երեք բաներ կան որ Ս. Հոգւոյն օգնութեամբ կ'ուզեմ ձեզի պարզաբանել Ս. Գրական լեզուով.—

ՓԲԿՈՒԹԵԱՆ ՃԱՄԲԱՆ: Գործ. ԺԶ. 17

ՓԲԿՈՒԹԵԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆԸ: Ղու. Ա. 77

ՓԲԿՈՒԹԵԱՆ ՈՒՐԱԽՈՒԹԻՒՆԸ: Սաղ. ԾԱ. 12

Թէեւ վերոյիշեալները իրարու շատ

մօտէն միացած են, բայց յետոյ պիտի տեսնենք թէ՛ անոնց իւրաքանչիւրը տարբեր հիման վրայ կը կենայ, այնպէս որ կարելի է որ անհատ մը փրկութեան ճամբան գիտնայ, առանց իր փրկութեան մասին ոեւէ գիտութիւն ունենալու, կամ կրնայ գիտնալ թէ փրկուած է առանց ունենալու այն հրճուանքը՝ որ կ'ընկերանայ այդ գիտութեան:

Ուրեմն նախ հակիրճ կերպով խօսիմ

ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ ՃՈՄԲՈՒՆ ՄԱՍԻՆ:

Հաճեցէք ձեր Ս. Դիրքը բանալով կարդալ Ելից ԺԳ. գլխուն 13 համարը, ուր պիտի գտնէք Եհովայի բերնէն արտասանուած հետեւեալ բառերը. «Եւ իշուն առջինեկը ոչխարով մը փրկես. և եթէ չփրկես, աւոր վիզը կտես. ու քու որդիներուդ մէջ մարդոց ամէն անդրանիկը պիտի փրկես:»

Այժմ, ինծի հետեւեցէք ձեր խորհուրդներով որպէսզի 3,000 տարի ետ եր-

թալով հետեւեալ երեւակայական տեսարանը դիտենք: Երկու մարդիկ, Տիրոջ քահանաներէն մին և խեղճ Իսրայելացի մը, խօսակցութեան բռնուած են: Անոնց թուրքաւորութեամբ իրենց մօտենանք և մօիկ ընենք: Իւրաքանչիւրին շարժումը կը մատնանշէ շատ կարեւոր խօսակցութիւն մը, որ իրենց քով ահ ու դողի մէջ կայնող փոքրիկ քուռակի մը շուրջ կը դառնայ:

Խեղճ Իսրայելացին կ'ըսէ. «Եկայ հարցնելու թէ՛ արդեօք ոեւէ բացառիկ գթութիւն մը կ'այ քուռակին ինծի շնորհուելուն մասին: Այս տկար անասունը իմ իշուն առջինեկն է, թէեւ որոշ գիտեմ Աստուծոյ օրէնքին պահանջը այս մասին, բայց կը յուսամ թէ ինծի գթութիւն մը ցոյց տրուելով կարելի պիտի ըլլայ անոր կեանքը խնայել: Ես խեղճ մարդ մըն եմ Իսրայելի մէջ, և անոր կորուստը մեծ վնաս է ինծի համար:

«Սակայն,» կը պատասխանէ քահանան

հաստատ չեշտով մը. «Աստուծոյ օրէնքը պարզ և անսխալական է: Ահա, թէ ան ինչ կ'ըսէ. «Եւ իշուն ամէն առջինեկը ոչխարով մը փրկես, և եթէ չփրկես անոր վիզը կտրես».— ուր է ոչխարդ:»

—Ո՛հ տէր իմ, ոչխար չունիմ:

—Ուրեմն, գնա հատ մը ծախու առ, եթէ ոչ անշուշտ իշուն վիզը պիտի կտրուի: Կամ գառնուկը մեռնելու է և կամ քուռակը:

—Աւա՛ղ, ուրեմն բոլոր յոյսս կորսուեցաւ նա պոռաց, որովհետեւ դառնուկ մը գնելու կարողութիւն չունիմ:

Մինչ այս խօսակութիւնը կը շարունակուէր, երրորդ անձ մը մօտեցաւ անոնց և խեղճ գիւղացիին տխուր խօսքերը մտիկ ընելէ յետոյ, անոր դառնալով կարեկցօրէն ըսաւ. «Մի նեղուիր, քու պէտքութիւնդ ես կրնամ հոգալ,» և վերջը սապէս շարունակեց. «Մօտակայ բլրակին վրայ եղող մեր տան մէջ փոքրիկ դառնուկ մը կը գտնուի, որ տան մէջ ծնած և հոն

մեծցած է և ոեւէ բիծ կամ արատ չունի: Ան տունէն բնաւ դուրս ելած չէ, և բոլոր տունեցիներէն շատ կը սիրուի: Ձայն կրնամ քեզի բերել:» Ձայս ըսելով, մարդը անմիջապէս բլուրէն վեր վազեց: Քիչ յետոյ, նա շատ սիրուն գառնուկի մը հետ վար եկաւ: Սյժմ, դառնուկը և քուռակը քով քովի կը կենան: Յետոյ, դառնուկը սեղանին կապուած կը մորթուի, արիւնը կը թափուի և ինք կրակով կ'աշրուի:

Հաւատարիմ քահանան հիմա աղքատ մարդուն դառնալով կ'ըսէ. «Քուռակը հիմա կրնաս ապահով տուն տանիլ, ալ անոր վիզը պիտի չի կտրուի: Գառնուկը անոր փոխարէն մեռաւ, հետեւաբար ան կրնայ օրինապէս ազատ ըլլալ: Քու շնորհակալութիւնդ այս բարեկամին յայտնէ:»

Իսկ մենք որ հոգիով խռոված ենք, կրնանք այս պատկերին մէջ տեսնել Աստուծոյ այն յատուկ կերպը որով մեղաւորը կը փրկուի: Մեր մեղքերուն համար Անոր

պահանջն է, մեր վիզին կտրուիլը: Անոր արդար ղատաստանը մեր մեղաւոր գլխուն վրայ է, յրուն համար միակ աստուածա- յին փոխանորդ մը պէտք է որ մենին:

Մենք չենք կրնար մեր պէտքը հայ- թայթել այս մասին, սակայն Աստուած պատրաստած է այդ գառնուկը իր սիրելի Որդիով: Երբ Յովհաննէս տեսաւ այն Օրհնեալը, այն Անարատ Զոհը՝ ըսաւ իր ա- շակերտներուն. «Ահա Աստուծոյ 'Իառն ուր աշխարհի մեղքը կը վերցնէ» (Յովհ. Ա. 29):

Նա դէպի Գողգոթա գնաց. «Մոր- թուելու տարուող ոչխարի պէս,» և յետոյ հոն «մեղքի համար մէկ անգամ չարչար- ուեցաւ, Արդարը անարգարներուն վրայ, որպէսզի մեղ Աստուծոյ մօտեցնէ,» (Մ. Պետ. Գ. 18): Նա ժմեր յանցանքներուն հաւատ մասնուեցաւ, և մեկ արգարացնելու համար յարութիւն առաւ» (Հռո. Գ. 25): Արդ, Աստուծոյ մեղքի հանդէս ունեցած, արդար և սուրբ ատելութիւնը այս կերպով

երբեք չի նուազիր, երբ Նա մեղաւորը իր բոլորը յանցանքներէն մաքրելով զայն կ'արդարացնէ Քրիստոսի վրայ իր ունեցած հաւատքին միջոցաւ, Հռո. Գ. 26: Օրհնեալ Ըլլայ Աստուած այսպիսի Փրկիչի մը և այսպիսի Փրկութեան մը համար:

Դուք Աստուծոյ Որդւոյն կը հաւատա՞ք: «Այո՛,» կը պատասխանէք, «որպէս դա- տապարտուած մեղաւոր՝ միայն Զայն կը գտնեմ կատարեալ վստահութեան ա- ռարկայ Անձ մը և Անոր կը հաւատա՞մ:»

Կրնամ ձեզ վստահեցնել թէ՛ Անոր զո- հաբերութեան լման արժէքը և մահը, որ այնքան գնահատուած է Աստուծոմէ, այն- պէս ձեզի կ'իւրացուի որպէս թէ դուք ձեռ ձեռով զայն կատարած ըլլաք:

Ո՛հ, փրկութեան ի՛նչ հիանալի կերպ մըն է ասիկա: Ո՛րքան վսեմ, ո՛րքան բարձր, ո՛րքան աստուածային, բան մը որ Աստուծոյ արժանիքին կը վերաբերի: Անոր սրտին սիրոյ հաճութիւնը, իր պա- տուական Որդւոյն փառքը, մեղաւորին

փրկութիւնը, ամէնը իրարու կը միանան
հոս: Շնորհաց և փառքի ինչ մեծ աղբիւր:
Օրհնեալ ըլլայ Աստուած և մեր Տէր Յիսուս
Քրիստոսի Հայրը, որ իր կամքին համա-
ձայն փափաքած է որ իր Որդին ընէ բոլոր
գործը և ամբողջ փառքը ինք ստանայ,
որպէսզի դուք և ես, խեղճերս ու յանցա-
ւորներս, Անոր հաւատալով ո՛չ միայն բա-
զում օրհնութիւններ ստանանք, այլ
վայելենք յաւէտ Օրհնեալ եղողին շնորհա-
լի ընկերակցութիւնն ալ, յաւիտեանս յա-
ւիտենից: «Ինծի հետ Տէրը մեծցուցէք,
ու մէկտեղ բարձրացէնք Անոր անունը:»
(Սաղ. ԼԴ. 3):

Մի գուցէ անձկանօք հարցնէք. «Ի՞նչ
պէս կ'ըլլայ որ թէեւ իրականին մէջ ես
անձիս կամ իմ գործերուս չեմ վստահիր,
և բացարձակապէս Քրիստոսի և Անոր
գործին կը կառչիմ, բայց դեռ փրկութեանս
լման վստահութիւնը չունիմ:» Սիրելի
բարեկամ, «եթէ ձեր զգացումներդ այսօր
երաշխաւորեն զձեզ թէ փրկուած էք,

վստահաբար անոնք յաջորդ օր ամէն յոյս
պիտի խլեն ձեզմէ, և դուք փոթորիկէն
քշուած նաւու մը պիտի նմանիք որ նաւա-
հանգիստ չունի: Ձեր սխալը հոս է:
Դուք տեսած է՞ք երբեք նաւապետ մը որ
նաւը խարսխել ուզէ, բայց խարխալը
ներսէն դուրս չհանէ: Ո՛չ, անոր դուրս
ելլելը անհրաժեշտ է:

Հաւանաբար դուք բաւականաչափ
կըցաք հասկնալ թէ՛ ապահովութեան աղ-
բիւրը միայն Քրիստոսի մահն է, բայց
նոյն ատեն կը խորհիք թէ ձեր զգացում-
ներն են որ վստահութիւն պիտի ներշնչեն
ձեզի: Դարձեալ Ս. Գիրքին դիմենք, կը
փափաքիմ որ Աստուծոյ Խօսքէն ատենենք

ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆԸ:

Պիտի խնդրէի որ վարի համարը զգու-
շութիւնով կարդայիք, որովհետեւ ան կը
ցուցնէ թէ հաւատացեալ մը ինչպէս
կրնայ ԳԻՏՆԱԼ թէ՛ յաւիտեանական կեանք
ունի: Սակայն, նախ այդ համարը՝ մարդ-

կային տեսակէտով նկատի առնենք: «Այս երջանիկ զգացումը ձեզի կուտամ՝ որպէսզի գիտնաք թէ յաւիտենական կեանք ունիք դուք՝ որ Աստուծոյ Որդւոյն անուանը կը հաւատաք:» Հիմա ասիկա բաղդատեցէք Աստուծոյ անսխալական Խօսքին հետ. «Այս ԲԱՆԵՐԸ ԳՐԵՑԻ ձեզի որպէսզի գիտնաք թէ յաւիտենական կեանք ունիք դուք որ Աստուծոյ Որդւոյն անուանը կը հաւատաք» (Ս. Յովհ. Ե. 14):

Տէրը տայ որ դուք ալ Դաւիթի նման կրնաք ըսել. «Երկմիտները ատեցի, բայց ըստ օրէնքի սիրեցի» (Սաղ. ՃԺԹ. 113):

Իսրայէլի հաղարաւոր անդրանիկները ի՞նչպէս վստահ էին թէ իրենք ապահով պիտի մնան Զատիկի գիշերը՝ երբ Աստուած Եգիպտոսցիները պիտի զարնէր:

Անոնց երկու տուները այցելէնք և տեսնենք թէ ի՞նչ վիճակի մէջ են:

Առաջին տունը որ կը մտնենք կը տեսնենք որ բոլորն ալ ահ ու սարսափի մատնուած են:

Կը հարցնենք թէ ի՞նչու այդպէս դուստաւած են և կը դողդողան: Տան անդրանիկ զաւակը կ'ըսէ թէ այդ գիշեր սատակիչ հրեշտակը Եգիպտոս պիտի գայ, և ինք բոլորովին վստահ չէ թէ իր վիճակը ի՞նչ պիտի ըլլայ: Նա կը յարէ. «Երբ տասակիյը մեր տունը անցնի եւ դասարանի գիշերն ալ վերջանայ, անկէ յետոյ միայն կրնամ ապահով ըլլալ: Քոֆուտի տան մէջ եղողները կ'ըսեն թէ իրենք վստահ են իրենց փրկութեան մասին, բայց մենք կը խորհինք թէ ատիկա մեծ յանդգնութիւն մ'է: Միակ բանը որ ես կրնամ ընել, այս ահռելի բոլոր գիշերուան մէջ, լաւագոյնին յոստալս է:»

—Շատ լաւ, բայց Իսրայէլի Աստուածը իր ժողովուրդին ապահովութեան համար նախապատրաստութիւն մը տեսած չէ՞. կը հարցնենք:

—Այո՛, տեսած է, և մենք այդ կերպը գործածած ենք հարուածէն խոյս տալու համար: Մէկ տարեկան արու և անարատ

գառնուկը մորթած և անոր արիւնը զուպայի մշտիկով դրան վերի սեմին և երկու դրանդիքներուն վրայ քսած ենք, բայց գեռ բոլորովին ապահով չենք զգար:

Հիմա, այս կասկածոտ տառապողները թողունք և յաջորդ տունը մտնենք:

Հոս զարմանալի հակասութիւն մը կը տեսնենք բաղդատմամբ առաջին տան: Ամէն դէմքէ խաղաղութիւն կ'արտացոլայ: Սնոնք մէջքերնին ամուրցած, ցուպերնին ձեռքերնին, ոտքի կանգնած խորոված դառնուկը կ'ուտեն:

Ասանկ ահաւոր գիշերուան մը մէջ այսպիսի խաղաղ ու հանդարտ վիճակ մը ի՞նչ կը նշանակէ: «Օ» անոնք կը պատասխանեն. «Մենք Եհովային՝ յառաջացէ՛ր՝ հրամանին կ'սպասենք, որպէսզի վերջին անգամ ըլլալով մեր հրաժարակտանը տանք գործավարներուն անողորմ խարազանի հարուածներուն և դաժանաբարոյ եգիպտոսին:»

—Բայց մի մոռնաք որ ասիկա Եգիպտ-

տոսի դատաստանի գիշերն է:

—Այո՛, մենք բոլորս ալ գիտենք ատիկա, բայց մեր անդրանիկ զաւակը ապահով է: Պահանջուած արիւնը սրսկուած է, մեր Աստուծոյն փափաքին համաձայն:

—Ձեր դրացին ալ նոյնը ըրած է, բայց բոլորն ալ անորոշ վիճակի մէջ են և ապահով չեն զգար:

—Մեկի սրսկուած արիւնէն առնիմ ունիմ, հաստատօրէն կը պատասխանէ անդրանիկ զաւակը: Մենք այդ մասին ունինք Աստուծոյ հաստատ խոստումը: Նա ըսաւ. «Երբ արիւնը տեսնեմ, ձեր վրայէն պիտի անցնիմ:» Աստուած դուրսի արիւնով կը գոհանայ, իսկ մենք Սնոր Խօսքին յենած ներսը կը հանգչինք:

Սրսկուած արիւնը մեզ կ'ապահովէ, իսկ խօսուած խօսքը մեզի վստահութիւն կուտայ:

Կա՞յ բան մը որ մեզ աւելի ապահով պահէ քան արիւնը, և աւելի վստահ քան

Իր խօսքը: —Ո՛չ երբեք, ո՛չ երբեք:

Հիմա, ձեզի հարցում մը ընեմ. «Ի՞նչ կը խորհիք, այդ տուներէն ո՞րմէկը աւելի ապահով վիճակի մէջ էր:»

Պիտի ըսէք թէ «երկրորդը» ուր բոլորը ապահով կ'զգային: Եթէ այդպէս է, ուրեմն կը սխալիք: Երկուքն ալ նոյնքան ապահով են: Անոնց ապահովութիւնը կախեալ է Աստուծոյ դուռնի արեան մասին ունեցած խորհուրդէն և ոչ թէ ներսը գտնուողներուն զգացումներէն:

Եթէ կ'ուզէք ապահով ըլլալ ձեր ստացած փրկութեան օրհնութեան մասին, ձեր զգացումներուն անհեթեթ ձայնին մտիկ մի ընէք, այլ Աստուծոյ անսասան խօսքին մտիկ ըրէք: «Ճշմարիտ, ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, ան որ Ինծի կը հաւատայ, յաւիտեանական կեանք ունի» Յովհ. 2. 47:

Ձեզի առօրեայ կեանքէն օրինակ մը տամ: Դիւղի մը մէջ գտնուած երկրասէր մը, իր անասուններուն համար

բաւական խոտ չունենալուն պատճառաւ, կը դիմէ իր ագարակին քովի մօտակայ ագարակին տիրոջ որ վարձու արօտավայր մը ունի: Այս մարդը երկար ատեն պատասխան մը չի ստանար ագարակին տիրոջմէն: Օր մը դրացիներէն մէկը կուգայ և կ'ըսէ. «Վստահ եմ որ դուն այդ մարգագետինը ձեռք պիտի ձգես: Ձե՞ս յիշեր՝ անցեալ Ծնունդին քեզի հրաւիրագիր մը զրկեց և երբ անցեալ օր իր կառքով կ'անցնէր որքան սիրով քեզի բարեւեց:» Այսպիսի խօսքեր լսելով, ագարակապանին սիրտը, փայլուն յոյսերով կը լեցուի:

Յաջորդ օր դրացիներէն ուրիշ մէկուն կը հանդիպի որ խօսակցութեան միջոցին իրեն կ'ըսէ. «Կը վախճամ որ այդ մարգագետինը ձեռք ձգելու առիթ չունենաս, որովհետեւ այդ մասին, Պ. Ք. ալ դիմած է՝ որ շատ սիրելի է հոգատիրոջ, չե՞ս տեսներ թէ որքան յաճախ զինք կ'այցելէ:» Խեղճ ագարակապանին բոլոր յոյսը այս անգամին գետին նետուած փրփուրի նման

կ'անհետանայ: Օր մը նա յոյսերով կը լեցուի, միւսին՝ երկմտութեամբ և կասկածներով:

Քիչ վերջ նամակաբերը ներս կը մտնէ. հիմա ագարակապանին սիրտը կը տրօփէ մինչ նամակը առնելով կը բանայ, որովհետեւ նա նամակին վրայ հողատիրոջ ձեռագիրը կընշմարէ: Նա կըկին և կըկին նամակը կը կարդայ, և ալ իր դէմքին տարտամ երեւոյթը՝ զրուարթ տրամադրութեան կը փոխուի:

«Խնդիրք վերցնցած է,» կը բացագոհանչէ նա իր կնոյ, «այդ մասին այլեւս կասկած կամ վախ չիկայ,» անցեալի կը «յուսամ» ները և «եթէ» ները վերջացան: Հողատէրը կ'ըսէ թէ մարգագետինը ամէնագիւրբին պայմաններով ինծի պիտի տրուի եթէ փափաքիմ վարձել: Այսքանը ինծի բաւական է, ալ ուրիշ ոչ մէկին գաղափարին կարեւորութիւն կուտամ: Հողասիրոջ խօսքը ամէն ինչ կը շարժէ:»

Շատ մը թշուառ հոգիներ, այս խեղճ,

խռոված ագարակապանին վիճակին մէջ կը գտնուին, մարդոց գաղափարներով կամ իրենց խաբբայ սրտին խորհուրդներով ու զգացումներով տարուբերած և շուարած: Երբ Աստուծոյ Խօսքը ճշմարտապէս Աստուծոյ խօսք կ'առնուի, միայն այն ատեն բոլոր կասկածներն ու տարակոյսները կը փարատին: Երբ Աստուծոյ կը խօսի, ըլլայ անհաւատներուն դատապարտութիւնը մեզի ազդարարելով կամ հաւատացեալներու փրկութեան աւետիսը տալով՝ անոր վրայ կատարեալ վստահութիւն ունենալու ենք:

«Ո՛վ Տէր, քու խօսքդ յաւիտեան հաստատ է երկինքի մէջ» (Սաղ. ՃԺԹ. 89) և ան՝ ամենապարզ հաւատացեալին սիրտին ալ հաստատ խաղաղ է: «Ինք ըսաւ ու պիտի չընէ», կամ ինք խօսեցաւ և տեղը պիտի չբերէ» (Թու. ԻԳ. 19):

«Բայց ի՞նչպէս կրնամ վստահ ըլլալ թէ ունեցած հաւատքս շիտակ հաւատք է:»

Այդ հարցումին միայն մէկ պատաս-

խան կայ: Այդ ճշմարիտ Անձին այսինքն
օրհնեալ Աստուծոյ Որդւոյն վրայ հաւատք
չունի՞ք: Խնդիրը ձեր հաւատքին քանակին
վրայ չէ, այլ այն Անձին հաւատարմու-
թեան՝ որու վրայ վստահութիւն կը դնէք:
Մէկը Քրիստոսի կը կառչի խելդուելու
վրայ եղող մարդու մը թեւերով, ուրիշ
մը միայն Անոր քղանցքին կը դաշի,
սակայն այս վերջինը առաջինին չափ
պաւանով է: Երկուքն ալ միեւնոյն բանը
դատած են: Քանի որ անձէն եղած ոեւէ
բան անվստահելի է, անոնք կրնան ապա-
հովաբար Քրիստոսի յանձնուիլ, հանդար-
տօրէն Անոր Խօսքին վստահիլ և խաղաղօ-
րէն հանդէլիլ Անոր կասարած գործին վրայ
որ յաւիտենական ապահովութիւն ունի:
Այս է անոր հաւատալուն նշանակութիւնը:
«Ճշմարիտ, ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի՝ ան որ
իմծի կը հաւատայ, յաւիտենական կեանք
ունի» (Յովհ. 2. 47):

Ուրեմն այդ մասին վստահ եղէք՝ թէ
ձեր ապահովութիւնը ձեր բարի գործերուն

վրայ չէ, ոչ ալ ձեր կրօնասիրութեան կամ
բարեպաշտ զգացումներուն՝ որոնք յառաջ
կուգան հոգեւոր ազդեցութեամբ, ոչ ալ
մանկութենէ իվեր ունեցած բարօրական
դաստիարակութեան և ասոր նման բանե-
րու վրայ: Ասոնց ոեւէ մէկուն կամ ամ-
բողջին ալ վրայ կրնաք զօրաւոր հաւատք
ունենալ և նոյնատէն յաւիտենապէս կոր-
սուիլ: Մարմինն ոեւէ մէկ լաւ բանին
նայելով ինքզինքնիդ մի խաբէք: Քրիս-
տոսով եղած ամենատկար հաւատքը՝ յաւի-
տենական փրկութիւն կուտայ, բայց անկէ
դուրս եղած մեծագոյն հաւատքը՝ խաբեբայ
սրտի մը ծնունդն է, որ յաւիտենական կո-
րուստի խրամը ծածկող տերեւալից ճիւղի
մը կը նմանի՝ թչնամիլին կողմէն դրուած:

Աստուած աւետերանին մէջ Տէր Յի-
սուսը ձեզի ծանօթացնելով պարզապէս՝
կ'ըսէ. «Ասիկա է Իմ սիրելի Որդիս որուն
հաւանք եմ»: Նա ըսել կ'ուզէ. «Դուք
կրնաք Անոր սրտին ամենայն վստահու-
թեամբ կառչիլ, բայց ոչ ձերինին»:

— Օրհնեա՛լ, յաւէ՛տ օրհնեալ Տէր Յիսուս,
ո՞վ Բեզի չի յուսար ու չի փառաւորեր
Քու անունդ:

Տխուր երեւոյթով մէկը անդամ մը
ինծի ըսաւ. «Ես Տէր Յիսուսի ճշմարտապէս
կը հաւատամ, բայց և այնպէս, երբ հար-
ցուի փրկութեանս մասին, չեմ ուզեր «ա-
յո» ըսել որ չըլլայ թէ ստած ըլլամ:
Այս դեռատի աղջիկը մտաւճառի մը
աղջիկն էր որ կը բնակէր Անգլիոյ փոքրիկ
քաղաքներէն մէկուն մէջ: Այնպէս
պատահեցաւ որ այդ օր առեւտուրի օր
մըն էր և հայրը տակաւին շուկայէն դար-
ձած չէր: Ուստի իրեն ըսի. «Երբ հայրդ
տուն գայ, ենթադրենք թէ իրեն հարցնես
թէ այսօր քանի ոչխար գնեց և ինք տասը
պատասխանէ: Քիչ վերջը, եղբայրդ կու-
գայ խանութը և քեզի կը հարցնէ թէ հայրիկը
այսօր քանի ոչխար գնեց, և դուն կը պա-
տասխանես. «Կը վախնամ ըսելու որ չըլլայ
թէ սուտ խօսած ըլլամ:» Մայրիկը որ քովդ
կայնած է՝ արդար դատողութեամբ բընա-

կանաբար պիտի ըսէ. «Բայց այդպէս
ըսելով հայդ ստախօս մը կ'ընես»:

Հիմա, կը տեսնէ՞ք, այդ բարենպաստակ
դեռատի աղջիկը՝ իրականին մէջ Քրիս-
տոսը ստախօս կ'ընէր ըսելով. «Ստախօս
Որդւոյն կը հաւատամ, և թէ Ան կ'ըսէ
յաւիտենական կեանք ունիմ, բայց ես չեմ
ուզեր այդպէս ըսել, որպէսզի չըլլայ որ
սուտ մը խօսած ըլլամ:» Ի՞նչ տարօրի-
նակ մտայնութիւն:

Ուրիշ մը կ'ըսէ. «Սակայն նա ի՞նչ-
պէս կ'ընայ վստահ ըլլալ թէ ճշմարտապէս
կը հաւատամ: Յաճախ հաւատալու փոր-
ձեր ըրած և ես ինծի նայած եմ թէ ար-
դեօք հաւատք ունի՞մ, բայց որքան որ
հաւաստիս նայե՛ր եւ՛ կարծես այնքան քիչ
հաւատք գտեր եմ մէջս:»

Ո՛հ, բարեկամ, հաւատքը գտնելու
համար սխալ ուղութեան կը նայիք, և ձեր
հաւաստիք ջանքը կը ցուցնէ թէ սխալ
ճամբու մէջ կը գտնուիք: Ձեզի ուրիշ
լուսաբանութիւն մը տալով ըսել ուղածս

բացատրեմ.—

Դիցուք թէ երբ իրիկուն մը ձեր հանդարտ օճախին քով նստած էք, մարդ մը ներս գալով ձեզի կ'ըսէ թէ կայարանին տնօրէնը շոգեկառքին մէջ սպաննուած է։ Հիմա, այս լրաբերը երկար ատենէ իվեր շատ ստորին մէկը ճանչցուած է, և նոյն ատեն այդ շրջանին էն անուանի ստախօսն է։ Այդ պարագային իրեն կր հաւատաստի, կամ հաւատարմութիւն կր փորձուի։

—Անշուշտ ոչ. պիտի բացագանչէք։

—Բայց, խնդրեմ, ինչո՞ւ։

—Որովհետեւ, զինքը շատ լաւ կը ճանչնամ այդ տեսակէտով։

—Սակայն ինծի ըսէք թէ՝ ի՞նչպէս իրենչէք հաւատարմութիւն։ Ձեր մէջ գտնուած հաւատարմութիւն թէ զգացումներուն նայելով։

—Ո՛չ, ես լրաբերին կը նայիմ, կը պատասխանէք։

Նոյն պահուն զրացիներէն մէկը ներս մտնելով կ'ըսէ. «Կայարանի տնօրէնը բեռի շոգեկառքի մը տակ մնալով մեռեր է այս

գիշեր։ Մարդը դուրս ելլելէն վերջ, դուք ձեզի լրջօրէն կ'ըսէք. «Հիմա ճիշտապէս կը հաւատամ, որովհետեւ այս մարդը մահկանայնութենէն իվեր կը ճանչնամ և որքան որ կը յիշեմ, մինչեւ այսօր միայն մէկ անգամ զիս խաբեց։

Բայց ես կրկին ձեզի կը հարցնեմ. «Այս անգամին դարձեալ ձեր հաւատարմութիւն է որ նայելով անոր ճիշտապէս կը հաւատաք։»

«Ո՛չ, ինծի լուրը բերողին նկարագիրին», կը պատասխանէք։

Հազիւ հազ այս մարդը ձեր սենեակէն կը հեռանայ, երբորդ մը ներս մտնելով նոյն գոյժը կը բերէ առաջինին նման։ Այս անգամին կ'ըսէք. «Հիմա կր հաւատաստեմ, Յովհաննէս. քանի որ դուն կ'ըսես, կը հաւատամ։»

Կրկին հարցումս մէջ կը բերեմ (որը յիշեցէք թէ ձերինն արձագանգն է) «Ի՞նչէն գիտեմ թէ այդքան վստահօրէն պէտք է հաւատաք ձեր ընկերոջ Յովհաննէսին։»

«Որովհետեւ, Յովհաննէսին ո՛վ և ի՛նչ

ըլլալը գիտեմ: Նա երբեք զիս խաբած չէ,
ոչ ալ կը հաւատամ թէ սլիտի խաբէ:»

— Լաւ, ճիշտ նոյն կերպով է որ ես ալ
Առեւտրանիկն կը հաւատամ, քանի որ զի-
տեմ թէ Ո՛վ է այդ լուրը բերողը: «Եթէ
մարդոց վկայութիւնը կ'ընդունինք, Աս-
տուծոյ վկայութիւնը աւելի մեծ է, վասն-
զի ասիկա է Աստուծոյ վկայութիւնը, որ
իւր Որդւոյն համար վկայեց: Ան որ Աս-
տուծոյ Որդւոյն կը հաւատայ, վկայու-
թիւնը իւր մէջ ունի. ան որ Աստուծոյ չի
հաւատար ստախոս կ'ընէ զանիկա, վասնզի
չի հաւատար այն վկայութեանը զոր Աս-
տուած իւր Որդւոյն համար վկայեց» (Ա.
Յովհ.Ե.9-10): «Աբրահամ Աստուծոյ
հաւատաց, և այն իրեն արդարութիւն
սեպուեցաւ» (Հռոմ. Գ. 3):

Փրկութիւն փնտռող անձ մը, անդամ
մը հարցուց Քրիստոսի ծառաներէն մէ-
կուն. «Մհ, Պարոն, ես չեմ կրնար հաւա-
սալ»: Քրիստոսեան տնոր սապէս պատաս-
խանեց հանդարտօրէն, բայց իմաստու-

թեամբ. «Ի՞նչ բանի է արդարեւ, որուն
չես կրնար հաւատալ:» Ասիկա խնդիրը
լուծեց: Նա կը խորհէր թէ հաւատքը իւր
մէջ դրուած անբացատրելի բան մըն է որ
եթէ չզդայ, Երկինք երթալու վստահու-
թիւն չունենար, մինչդեռ հաւատքը կեն-
դանի Փրկիչին նայելով Անոր կատարած
գործին վստահիլ և հաւատարիմ Աստուծոյ
այս մասին տուած վկայութեան հանդար-
տօրէն մտիկ ընել է:

Արսափիկն նայուածքն է որ ներքին խա-
ղաղութիւնը երեւան կը բերէ: Երբ մարդ
իւր դէմքը արեւին դարձնէ, շուրջ ետեւը
կ'իյնայ: Նոյն վայրկեանին թէ անձին
և թէ ալ Երկինքը եղող փառաւորեալ Քրիս-
տոսին չէք կրնար նայիլ:

Սյապէս կը տեսնենք թէ Աստուծոյ
Որդին եղող այն օրհնեալ Անձը, իմ վստա-
հութիւնս կը շահի: Անոր կատարած գոր-
ծը զիս յաւիտենապէս կ'ապահովէ: Անոր
հաւատացողներուն մնասիւն եղած Աստուծոյ
Խօսքը. ինծի անխախտ վստահութիւն կու-

տայ: Քրիստոսի և իր գործին մէջ փրկութեան նախնական կը գտնեմ, իսկ Աստուծոյ խօսքին մէջ փրկութեան գիտութիւնը:

Սակայն եթէ փրկուած էք, թերեւս ըսէք. «Ինչէ՞ն է որ ես այսպէս փոփոխական փորձառութիւններ կ'ունենամ. ստէպ ուրախութիւնս և խաղաղութիւնս կը կորսնցնեմ, և ապաշխարութեան առաջ ունեցած խեղճ ու յուսահատական վիճակս կը վերստանամ»: Շատ լաւ, ասիկա մեզ մեր երբորդ կէտին կ'առաջնորդէ:—

ՓՐԿՈՒԹԵԱՆ ՈՒՐԱՆՈՒԹԻՒՆԸ

Սուրբ Գիրքը մեզի կ'ըսէ թէ՝ Քրիստոսի կատարած գործով փրկութիւն՝ և Աստուծոյ խօսքով փրկութեան վստահութիւն ստացող ամէն ճշմարիտ հաւատացեալի մէջ՝ Ս. Հոգին կը բնակի, որով նա խաղաթիւն և խնդութիւն կ'ունենայ:

Այժմ, պէտք է գիտնաք թէ իւրաքանչիւր փրկուած անհատ իր մէջ ես մը ունի, այն չար բնութիւնը որ ծնունդով

ժառանգած է և որ արտայայտուելու կ'ըսկսի տակաւին մօրը սախնքներուն վրայ եղած մանուկին մէջ: Հաւատացեալին մէջ եղող Ս. Հոգին, մարմին կամ եսին կը հակառակի և շարժառիթով եղած անոր մէն մի գործէն, խօսքէն, արտայայտութենէն կը *srsմի*: Երբ անհատը Տիրոջ արժանի կերպով քալէ, Ս. Հոգին անոր հոգիին մէջ իր օրհնեալ պտուղը կ'արտադրէ.— սէր, խաղաղութիւն, խրնդութիւն եւն. (տես Գաղ. Ե. 22): Իսկ երբ մարդը մարմնաւոր և աշխարհիկ կերպով քալէ, Ս. Հոգին կը արտմի և իր պտուղը քիչ կամ շատ չափով կը պակսի:

Գուր որ Աստուծոյ Որդւոյն կը հաւատաք, ձեզի սապէս բացատրեմ խնդիրը:—

Քրիստոսի կատարած գործը և ձեր փրկութիւնը կամ միասին կը կանգնին կամ միասին կ'իյնան: Նոյնպէս ձեր ապրեալները և ուրախութիւնը՝ միասին կը կանգնին և միասին կ'իյնան:

Երբ Քրիստոսի գործը խորտակուի

(Օրհնեալ ըլլայ Տէրը որ երբեք, երբեք պիտի չի խորտակուի)՝ ձեր փրկութիւնն ալ անոր հետ կը խորտակուի: Երբ ձեր քալուածքը խանգարուի, (ուշադութիւն ըրէք, կարելի է), ձեր ուրախութիւնն ալ կը խանգարուի:

Նախկին աշակերտներուն մասին այսպէս ըսուած է. «Տէրոյ երկիւղովը և Հոգւոյն Սրբոյ մխիթարութիւնովը քալելով կ'աճէին» (Գոր. Թ. 31): Դարձեալ, Գոր. ԺԳ. 52 ին մէջ կ'ըսէ. «Աշակերտները ուրախութեամբ և Հոգւով Սրբով կը լեցուէին»:

Մեր փրկութիւնն ետքը, մեր ուրախութիւնը կը համեմատի մեր հոգեւոր ապրելակերպին: Հիմա, ձեր սխալը կը տեսնէ՞ք: Դուք հոգեւոր ուրախութիւնը ձեր յաւիտեանական փրկութեան հետ կը խառնէք, որոնք իրարմէ բոլորովին տարբեր բաներ են: Երբ ձեր անձին աչք գոցէք, աշխարհասիրութեամբ ձեր կիրքերուն տեղի տալով և Ս. Հոգին տրամեցնելով, ձեր ու-

րախութիւնը կը կորսուի, բայց մի խորհի՞ք թէ ատով ձեր փրկութիւնը կորսնցուցի՞ք: Դարձեալ ըսածս կրկնեմ.—

Ձեր փրկութեան ապահովութիւնը՝ Քրիստոսի ձեզի համար կատարած գործէն կախեալ է, իսկ ձեր վստահութիւնը՝ Աստուծոյ խօսքին վրայ հիմնուած է, բայց ձեր ուրախութիւնը՝ ձեր մէջ բնակող Ս. Հոգիին տրամադրութեան կապուած է:

Որպէս հաւատացեալ, երբ ոեւէ բան կ'ընէք Աստուծոյ Ս. Հոգին վշտացնելու, Հօրը և Որդւոյն հետ ձեր ունեցած յարաբերութիւնը ժամանակուան մը համար կը կտրուի, և երբ ինքզինքնիդ դատելով մեղքերնիդ խոստովանիք, միայն այն ատեն ձեր հաղորդակցութիւնը կը վերանորոգուի:

Դիցուք թէ՛ ձեր փոքրիկը սխալ արարքով մը յանցաւոր է: Անոր սխալ մը գործած ըլլալը իր դէմքը կը ցուցնէ: Կէս ժամ առաջ ձեզի հետ պարտէզին շուրջ պտըտելով կը զուարճանար, ձեր հիացած բաներուն ինք ալ կը հիանար, ձեր վայե-

լած բաները ինք ալ կը վաշխէր, ուրիշ խօսքով, ան ձեզի հետ հաղորդակցութեան մէջ էր, անոր զգացումները և կարեկցութիւնը ձերինն հետ յարաբերութեան մէջ էին:

Այժմ անոնց ամէնն ալ փոխուած են, և որպէս անառակ և անհնազանդ տղայ մը՝ չարութեան իբրեւ օրինակ անկիւնը կը կայնի:

Դուք իրեն ըսած էք որ երբ իր յանցանքին համար զոյժալով խոստովանի պիտի ներէք, սակայն իր հպարտութիւնն ու կամակորութիւնը զինք տակաւին ցաւի մէջ կը պահեն:

Ու՛ր մնաց անոր կէս ժամ առաջ ունեցած ուրախութիւնը: Բոլորը դացած է: Ինչո՞ւ, սրտի հետեւ, քու և անոր մէջ եղած յարաբերութիւնը խանդարուած է: Սակայն ձեր մէջ եղած ընտանեկան կապին ինչ պատահեցաւ: Ան ալ կորսուեցաւ, խանդարուեցաւ թէ դադրեցաւ: Ո՛չ, չի դադրեցաւ, այլ խանդարուեցաւ:

Անոր ընտանեկան կապը՝ իր ծնունդին հետ միացած է, իսկ յարաբերութիւնը՝ անոր վարքին:

Բայց քիչ վերջը, նա իր անկիւնէն դուրս կուգայ, կամքը խոնարհած և սիրտը կոտրած: Բոլոր ըրածը՝ սկիզբէն մինչեւ վերջը կը խոստովանի, այնպէս որ կը տեսնէք թէ՛ ձեզի չափ ինքն ալ հիմա անհնազանդութիւնը և չարութիւնը կ'ատէ: Ուստի, զայն բազուկներնուդ մէջ առնելով կ'սկսիք համբուրել: Հիմա, անոր ուրախութիւնը վերսկսած է, ինչու որ հաղորդակցութիւնը վերանորոգուեցաւ:

Երբ Դաւիթ Ուրիայի կնոյ պատճառաւ այնքան ծանր կերպով մեղանչեց, Աստուծոյ չաղօթեց որ իր փրկութիւնը վերստանայ, այլ «փրկութեանդ ցնծութիւնը ինծի հետ դարձուր» ըսաւ, (Սաղ. Ծ. 12):

Մեր տուած լուսաբանութիւնը քիչ մը աւելի ընդարձակենք: Երբ դեռ ձեր որդին անկիւնը կը կենայ, մէկէն սա աղաղակը կը բարձրանայ. «Տունը հրդեհի՛

մեջ է։» Այդ պահուն անոր ի՛նչ պիտի պատահի։ Թոյլ պիտի տա՞ք որ նա հըը-կիզող և փլող տան մէջ այրի—Ամենեւի՛ն։

Հաւանաբար ձեր դուրս փախցնելիք առաջին անձը ան պիտի ըլլայ։ Այո, դուք շատ լաւ գիտէք թէ՛ ընտանեկան սիրոյ կապը տարբեր և հաղորդակցութեան ուրախութիւնը բոլորովին տարբեր է։

Արդ, երբ հաւատացեալը մեղանչէ, յարաբերութիւնը ժամանակուան մը հա-մար կը խզուի և ուրախութիւնը կը կոր-սուի, մինչեւ որ նա կոտորած սրտով մը Հօրը գալով իր մեղքերը խոստովանի։

Դարձեալ, Տիրոջ խօսքին նայելով, ի՞նչ կը կրնայ գիտնալ թէ՛ ներում ստացաւ, որովհետեւ Անոր խօսքը յստակօրէն կ'ըսէ. «Եթէ խոստովանինք մեղքերնիս, հաւա-տարիմ ու արդար է Անիկա մեր մեղքերուն թողութիւն տալու, և մեզ բոլոր անիրաւ-ութենէ սրբելու» (Ա. Յովհ. Ա. 9)։

Ուստի հաւատակից ընկեր, այս երկու բաները միտքդ պահէ յաւէտ — Ընտանե-

կան կապին նման զօրաւոր, և հաղորդակ-ցութեան կապին նման նուրբ կապ չի կայ։

Աշխարհի և Դժոխքի միացեալ ուժերն ու որոշումները՝ չեն կրնար առաջին կապը կտրել, մինչ սխալ շարժառիթ մը և պա-րապ խօսք մը կրնայ վերջինը խզել։

Եթէ կէս ժամէ իվեր մութ ամպով մը շրջապատուած ես, Աստուծոյ առջեւ խոնարհէ և ճամբաներդ քննէ։ Եւ երբ այն մեղքը նշմարես որ շորթած է քեզ քու ուրախութենէդ, անմիջապէս լոյսի բեր զայն և Աստուծոյ, քու Հօրդ, խոստո-վանէ և արթուն կենալով չի հսկելուդ համար անձդ անդթօրէն դատէ որ հոգիիդ անհոգ վիճակը թուլատու եղաւ այդ գողին ներս սպրդելուն։ Սակայն, երբեք, երբեք, երբեք, մի խառներ քու ապահո-վութեանդ հարցը ուրախութեանդ հարցին հետ։

Մի խորհիք նոյնատեւ թէ՛ Աս-տուծոյ դատաստանը հաւատացեալին մեղքին վրայ աւելի թեթեւօրէն կ'իջնէ՝

41

քան անհաւատին։ Նա մեղքը դատելու
երկու օրինական կերպեր չունի, և ոչ ալ
հաւատացեալին մեղքին վրայէ՛ն կ'անցնի
առանց զայն դատելու ինչ որ պիտի չընէր
իր պատուական Որդին մերժողին մեղքե-
րուն։ Բայց, այս երկուքին մէջ սա մեծ
տարբերութիւնը կայ. - Աստուած գիտէր
հաւատացեալին բոլոր մեղքերը՝ և անոնց
ամէնը իր պատրաստած Գառնուկին վրայ
գրուեցաւ երբ Նա Գողգոթայի խաչին վրայ
գամուեցաւ։ Այնատեն և հոն, ընդմիջաւ
լուծուեցաւ իր մեծ մեղքի «մահապարտու-
թեան հարցը» երբ դատաստանը հաւա-
տացեալին օրհնեալ Փոխանորդին վրայ ի-
ջաւ. «Որ մեր մեղքերը իր մարմինով խա-
չափայտին վրայ վերցուց» (Ս. Պետ. Բ. 24)։

Սակայն Քրիստոսը մերժողը՝ իր մեղքին
պատիժը անձամբ կրակէ լիճին մէջ կրելու է
յաւիտեան։ Իսկ երբ ճշմարիտ հաւատաց-
եալը իյնայ, մեղքի «դատապարտութեան
հարցը» անոր դէմ չի բերուիր. Գա-
տաւորը ընդմիջաւ լուծած է այդ հարցը

խաչին վրայ։ Բայց յարաբերութեան
հարցը՝ Ս. Հոգիին կողմէն անոր դէմ կը
յարուցուի որքան ատեն որ հաւատացեալը
զՍ. յն կը տրամեցնէ։

Թոյլ տուէք ինձ, որ եզրակացու-
թեան գալէ առաջ ուրիշ լուսաբանութիւն
մը եւս տամ։ Շատ գեղեցիկ լուսնիլոյս
գիշեր մըն է։ Լուսինը իր ամբողջու-
թեամբ սովորականէն աւելի պայծառու-
թեամբ կը փայլի։ Այս պահուս մարդ մը
խորունկ ու հանդարտ հորի մը ջուրը կը
դիտէ, ուր լուսինը կը ցոլանայ և քովը
կեցողին կ'ըսէ. «Ո՛րքան գեղեցիկ, փայլուն
և կլորակ է լուսինը այս գիշեր, և Ո՛րքան
հանդարտ ու վեհօրէն կը յառաջանայ։
Նա հագիւ խօսակցութիւնը կը լրացնէ, երբ
յանկարծ բարեկամը խիճ մը կը նետէ հա-
րին մէջ և դիտողը իսկոյն կը բացադանչէ.
«Ի՞նչ կ'ըլլայ, լուսինը բոլորովին կտոր
կտոր եղաւ և փշրանքները՝ կատարեալ
անկարգութեամբ կը շարժին հոս հոն»։

Բարեկամը զարմանքով կ'ըսէ. «Ի՞նչ

տարօրինակութիւն, վեր նայէ մարդ Աստուծոյ, լուսինը ամենադոյզն չափով իսկ փոխուած չէ, փոխուածը զայն արտացոլացնող հորին վիճակն է:»

Այս պարզ օրինակը ձեր անձին բաղդատեցէք: Ձեր սիրտը հորն է: Երբ չարին տեղի չէք տար, Աստուծոյ օրհնեալ Հոգին՝ Քրիստոսի փառքը և շքեղութիւնը կ'առնէ ու ձեր մխիթարութեան և ուրախութեան համար զայն ձեզի կը յայտնէ: Բայց այն վայրկեանին երբ սխալ շարժառիթ մը կը սնուցանէք ձեր սրտին մէջ, կամ անզգոյշ պարապ խօսք մը ձեր շրթներէն կ'ելլեն, Ս. Հոգին կ'սկսի հորը խառնել, այնատեն ձեր երջանիկ տրեամադրութիւնը կը քանդուի և դուք ձեր հանդիստը կը կորսնցնէք ու կը խռովիք ձեր ներսիդին, մինչեւ որ կտորած սրտով Աստուծոյ առջեւ ձեր մեղքը (ձեզ խռովեցնող բանը) խոստովանիք և այս կերպով անգամ մը եւս ձեր հաղորդակցութեան քաղցր ուրախութիւնը վերսկսի:

Բայց երբ ձեր սիրտը այսպէս խռոված է, կրնամ ձեզի հարցում մը ընել. «Քրիստոսի դործը փոխուած է:» — Ո՛հ, ո՛հ: Ուրեմն ձեր փրկութիւնը խափանած չէ: — Աստուծոյ խօսքը փոխուած է: — Անշուշտ ո՛հ: Ուստի ձեր փրկութիւնը հարուած մը ստացած չէ: Հապա փոխուածը ի՞նչ է: — Ձեր մէջ գտնուած Ս. Հոգին՝ իր դործը փոխած է, և փոխանակ Քրիստոսի փառքը առնելով ձեր սիրտերը Անոր արժանիքին գիտակցութեամբ լեցնելու, նա այժմ արտամած է և իր սիրելի պաշտօնը ձգած ձեզի կը յայտնէ ձեր մեղքն ու անարժանաւորիւնը:

Նա ձեզմէ կ'առնէ ձեր խաղաղութիւնը և ուրախութիւնը՝ մինչեւ որ դուք ալ Իրեն հետ դատէք և մերժէք շարը: Տէրը կ'ուզէ որ մենք չափէն աւելի ուշադրութիւն ընենք որ Աստուծոյ Ս. Հոգին չի արտմեցնենք որով կնքուեցանք փրկութեան օրուան համար, Եփս. Դ. 30:

Ձեր հաւատքը որքան ալ տկար ըլլայ,

ասոր վստահ եղէք թէ՛ այն օրհնեալ Անճը
որ ձեր վստահութիւնը շահած է՝ բնաւ չի
փոխուիր: «Յիսուս Քրիստոս նոյնն է
երէկ, այսօր և ՅԱԻՏԵԱՆ» (Եբբ. ԺԳ. 8):

Անոր կատարած գործը երբեք չի փոխ-
ուիր: «Գիտեմ որ Աստուծոյ ամէն ըրածը
յաւիտեան պիտի մնայ, Անոր վրայ բան մը
աւելցնել, կամ անկէ պակսեցնել կարելի
չէ» (Ժող. Գ. 14):

Անոր խօսած խօսքը երբեք չի փո-
խուիր: «Խոտը կը չորնայ ու անոր ծա-
ղիկը կը թափթփի. բայց Տէրոյ խօսքը
ՅԱԻՏԵԱՆ ԿԸ ՄՆՍ» (Ա. Պետ. Ա. 24,
25): Այսպէս, իմ ապաւինութեան
նիւթը. ապահովութեան աղբիւր և վստա-
հութեան գետնը, ամէն ալ ՅԱԻՏԵ-
ԱՆՊԷՍ ԱՆՓՈՓՈՒ ԵՆ:

Անգամ մը եւս ձեզի հարցնեմ. Ո՞ր
ԿՍՐԳՈՎ ԿԸ ՃՍՄԲՈՐԴԷՔ, Խնդրեմ,
Տիրոյ դարձէք և այդ հարցին պատաս-
խանը Անոր տուէք:

«Աստուած ճշմարիտ քող ըլլայ, և բո-

լոր մարդիկ՝ սուտ» (Հոռ. Գ. 4):

«Ան որ Անոր վկայութիւնը կ'ընդունի,
կնքեց թէ Աստուած ճշմարիտ է» (Յովհ. Գ.
33):

Տէրը տայ որ այս «մեծ փրկութեան»
ընդունելութեան ուրախալի վստահու-
թիւնը՝ լիառատ պահէք հիմա և մինչեւ
Անոր գալուստը: Ամէն:

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0162343

1p 8154
"Safety, Certainty, and Enjoyment" Armenian

Printed by

The "N. E. S. T."

Upper Bakaa, Jerusalem, Palestine

Postal Address— Box 632, Jerusalem.